

Arrest

nr. 203 791 van 14 mei 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Brugstraat 5/18
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 oktober 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 november 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 juni 2017 wordt de verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs als mededader.

1.2. Op 27 juni 2017 wordt de verzoekende partij gehoord.

1.3. Op 13 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.4. Op 13 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Aan de Heer die verklaart te heten(1);
(...)*

*wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

De beslissing tot verwijdering van 13.10.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, § 1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

• 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Betrokkene heeft geen officieel adres in België

Betrokkene werd van 08.06.2017 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs als mededader. Feiten waarvoor hij eventueel veroordeeld kan worden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart een zus in België te hebben (zie het interview met een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken van 27.06.2017). Artikel 8 van het EVRM heeft enkel betrekking op nauwe familiale banden. Nauwe familiale banden worden verondersteld tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, en slechts in uitzonderlijke omstandigheden tussen andere dichte familieleden die een belangrijke rol spelen in de familie. In het arrest van Ezzoudhi van 13 februari 2001 (n°47160/99) heeft het EHRM geoordeeld dat : « les rapports entre adultes ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling : relaties tussen volwassenen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden.) In casu is er geen sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn zuster. Een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Betrokkene werd van 08.06.2017 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs als mededader. Feiten waarvoor hij eventueel veroordeeld kan worden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel alsook het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partij zich tevens beroept op een schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“2

Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen - in casu de bijlage 13 sexies dd. 26.09.2017) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die hij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing van 13.10.2017 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding [Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen [Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat [Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

INREISVERBOD OPGELEGD AAN VERZOEKER

1. REDEN VAN HET INREISVERBOD

Het inreisverbod vindt in de bestreden beslissing hem juridische basis in artikel 74/11,§1, tweede lid dat het volgende bepaalt:

Art. 74/11. f1 § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Er werd inderdaad geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan.

De afwezigheid van de termijn voor het vrijwillig vertrek vormt in casu het probleem aangezien deze juridisch niet correct is.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde. De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1 ° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2 ° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3 ° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4 ° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5 ° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4,5°, § 5, of artikel 18, §2, of;

6 ° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

Met andere woorden; toegepast in huidige zaak dient enkel geen termijn voor het vrijwillig vertrek te worden toegestaan indien er een gevaar bestaat voor de openbare orde.

De verwerende partij heeft onder andere met betrekking tot dat punt de wet geschonden.

In de bestreden beslissing wordt enkel vermeld dat verzoeker met zijn zus geen beschermingswaardig gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM en verzoeker van 08.06.2017 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst werd uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs als mededader, feiten waarvoor hij eventueel kan veroordeeld worden.

De beslissing tot verwijdering die geen termijn toestaat voor het vrijwillig vertrek is NIET afdoende gemotiveerd omdat in toepassing van de voormelde bepaling enkel wordt vermeld dat er een gevaar bestaat voor de openbare orde en geen enkel motief vermeld heeft dat betrekking heeft op het effectief gevaar voor de openbare orde.

Met betrekking tot artikel 74/14 §3,3° het gevaar voor de openbare orde wenst verzoeker op te merken dat verweerster geen enkel motief vermeld heeft dat betrekking heeft op het gevaar voor de openbare orde. Zij vermeldt dat verzoeker van 08.06.2017 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst werd uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs als mededader, feiten waarvoor hij eventueel kan veroordeeld worden.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat verzoeker eventueel kan veroordeeld worden voor desbetreffende feiten en deze beweerd feiten niet bewezen zijn.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

De bijlage 13sexies die op 13.10.2017 (stuk 1) werd afgeleverd heeft om bovenvermelde redenen geen juridische grondslag.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

DUUR VAN HET INREISVERBOD

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd aan verzoeker.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van 3 jaar omdat hij met zijn zus geen beschermingswaardig gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM en omdat hij van

08.06.2017 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst werd uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs als mededader, feiten waarvoor hij eventueel kan veroordeeld worden.

De kwestieuze alinéa werd door de verwerende partij gewoonweg eenvoudig gekopieerd uit de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, en is aldus niet dienend ter motivering van de duur van het opgelegde inreisverbod.

Waarom direct gekozen werd voor een termijn van 3 jaar, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat verzoeker met zijn zus geen beschermingswaardig gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM en verzoeker van 08.06.2017 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst werd uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs als mededader, feiten waarvoor hij eventueel kan veroordeeld worden.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de termijn van 3 jaar.

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van 3 jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod.

De administratie blijft andermaal in gebreke kenbaar te maken welke specifieke elementen en omstandigheden dan wel zouden hebben geleid tot een beslissing om verzoeker een inreisverbod van 3 jaar toe te kennen.

Verweerder heeft met betrekking tot de duur van het inreisverbod geen rekening gehouden met de broer en de zus waarmee hij een gezinsleven heeft.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht of inreisverbod het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Hij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind.

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover hij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

Het is duidelijk dat verweerder in hem motivering met betrekking tot de duur van het inreisverbod niet vermeld heeft dat hij een partner heeft en een gezinsleven heeft.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als het, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoeker de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en hij aldus een verblijf zou kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van drie jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële en formele motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

Gezien de verstrekkende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schems gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden.

HOORRECHT

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie legt aan de Lidstaten het recht op behoorlijk bestuur op, meer bepaald de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

In casu wordt aan verzoeker een inreisverbod opgelegd, in toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Tevens bepaalt artikel 41 van het Handvest dat het Recht op Behoorlijk Bestuur met name het recht behelst van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.

Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft verwerende partij echter geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak, meer nog, heeft verweerster nagelaten om verzoeker te horen, en zodoende een volledig plaatje te krijgen van de specifieke omstandigheden van de zaak die verzoeker had kunnen aanreiken zoals het feit dat ze samenleeft met hem partner.

Was de verwerende partij op de hoogte geweest van voornoemde gegevens, dan had zij mogelijks een andere wending genomen, en bijvoorbeeld geen bevel afgeleverd.

Hoe dan ook, aan de hand van het voorgaande blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing, de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft gerespecteerd, en de materiële motiveringsplicht en het hoorrecht heeft geschonden."

2.2. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het middel niet ontvankelijk is in zoverre de schending wordt aangevoerd van het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift immers op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Waar de verzoekende partij in haar uiteenzettingen ter ondersteuning van het enig middel een uitvoerige, doch louter theoretische, toelichting verstrekt omtrent de draagwijdte van het rechtzekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel, kan hieruit echter niet worden afgeleid hoe de bestreden beslissing een miskenning zou inhouden van deze beginselen. Ook het verdere inhoudelijke betoog van de verzoekende partij kan niet dienstig in verband worden gebracht met de voornoemde beginselen en bepalingen.

Het middel is in dit opzicht dan ook onontvankelijk.

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr.

166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd omdat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan nu zij geen officieel adres heeft in België en van 8 juni 2017 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst is uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs als mededader, feiten waarvoor zij veroordeeld kan worden en zij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden gezien de maatschappelijke impact van deze feiten. Ook wat betreft de duur van het inreisverbod wordt dit gegeven aangehaald evenals wordt gewezen op het feit dat de verzoekende partij verklaart een zus te hebben in België, waarbij wordt vastgesteld dat een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangenomen. Er wordt besloten dat een inreisverbod van drie jaar proportioneel is gelet op deze elementen, het belang van immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde daar de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden.

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat de verwerende partij niet meedeelt waarom er een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, noch dat niet wordt verduidelijkt waarom direct gekozen wordt voor een termijn van drie jaar of dat niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. Gelet op de voorgaande motieven betreffende de duur van het inreisverbod, waarbij wordt gewezen op het feit dat de verzoekende partij van 8 juni 2017 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst is uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs als mededader, feiten waarvoor zij veroordeeld kan worden en zij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden gezien de maatschappelijke impact van deze feiten alsook op het feit dat de verzoekende partij verklaart een zus te hebben in België, waarbij wordt vastgesteld dat een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangenomen en het feit dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden en waarbij geoordeeld wordt dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, een inreisverbod van drie jaar proportioneel is, kan de verzoekende partij niet ernstig betogen dat de bestreden beslissing op *quasi* automatische wijze wordt opgelegd voor een termijn van drie jaar en dat niet wordt uiteengezet waarom deze termijn wordt gehanteerd.

De Raad herhaalt dat er aldus wel degelijk gemotiveerd wordt waarom de verwerende partij het nodig achtte de verzoekende partij een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen en dit aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval. De Raad benadrukt dat de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststellingen kan laten meespelen dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt ook duidelijk dat werd onderzocht of er wat de verzoekende partij betreft omstandigheden spelen die kunnen nopen tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur, doch dergelijke omstandigheden niet konden worden vastgesteld. In dit verband wordt duidelijk gemotiveerd waarom de relatie met haar zus niet als dusdanig wordt weerhouden.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat de verzoekende partij toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. De verzoekende partij geeft op zich ook niet aan dat enige andere specifieke omstandigheid die haar zaak kenmerkt ten onrechte niet in de motivering van de bestreden beslissing is betrokken. Zij maakt in haar verzoekschrift melding van een gezinsleven met een broer en een gezinsleven met een partner, doch laat na het bestaan van deze relaties toe te lichten of te staven in haar verzoekschrift. Ook uit het administratief dossier blijkt geenszins een gezinsleven met een broer of een partner. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij ooit melding maakte van een partner. De verklaring van de verzoekende partij betreffende de aanwezigheid van een broer op het Belgische grondgebied wordt vermeld in het administratief dossier doch blijkt voorts geen enkele indicatie voor een gezinsleven met de genoemde broer. De kritiek van de verzoekende partij als zou

geen rekening gehouden zijn met deze omstandigheden, is niet dienstig. Zij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht.

Het gegeven dat op dit punt – het niet bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en het heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst zijn – eenzelfde motivering is terug te vinden in zowel de verwijderingsmaatregel als het inreisverbod maakt in de thans voorliggende situatie nog niet dat deze motivering wat de duur van het inreisverbod betreft niet als relevant of dienstig en niet als voldoende draagkrachtig is te beschouwen.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.4. Betreffende het eerste onderdeel: reden van het inreisverbod

2.4.1. De verzoekende partij betwist de afwezigheid van de termijn voor vrijwillig vertrek en bevestigt dat haar middelen hiertegen zijn gericht daar de *“de beslissing tot verwijdering die geen termijn toestaat voor het vrijwillig vertrek [...] niet afdoende [is] gemotiveerd.”*

Uit artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet volgt duidelijk dat een beslissing tot verwijdering, *in casu* het bevel om het grondgebied te verlaten, steeds een termijn inzake vrijwillig vertrek dient te bepalen, waarbij deze termijn in principe dertig dagen betreft, doch waarvan – in de gevallen voorzien in artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet – kan worden afgeweken. Artikel 74/14, §3, laatste lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat in deze gevallen *“een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn”* wordt opgelegd. Hieruit volgt dat de verwerende partij de keuze heeft een termijn voor vrijwillig vertrek te verlenen, gaande van een termijn van dertig dagen, tot minder dan zeven dagen tot nul dagen.

Aldus blijkt dat een beslissing aangaande de termijn voor vrijwillig vertrek uit het grondgebied onlosmakelijk is verbonden met de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij de ene niet kan voortbestaan zonder de andere. Een beslissing aangaande de termijn om het grondgebied te verlaten kan niet los worden gezien en afzonderlijk bestaan van de beslissing tot verwijdering op zich, en omgekeerd.

In casu blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat het bevel van 13 oktober 2017 gepaard gaat met het bestreden inreisverbod en dat de redengeving voor het opleggen van het bestreden inreisverbod zijn grondslag vindt in voormeld bevel, met name het ontzeggen van een termijn voor vrijwillig vertrek waardoor de gemachtigde krachtens artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, verplicht is een inreisverbod op te leggen.

Blijkens artikel 39/69 van de Vreemdelingenwet bevat het verzoekschrift onder meer het voorwerp van het beroep, met andere woorden, de aanduiding van de overheidshandeling waarvan de vernietiging wordt gevorderd. Het verzoekschrift moet immers zowel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), als de verwerende partij inlichten over de juiste toedracht van het geschil dat wordt voorgelegd. Het voorwerp van het beroep zoals in het verzoekschrift wordt aangeduid, bepaalt de grenzen van de rechtsstrijd en van de vernietiging of schorsing die zou kunnen worden uitgesproken. Een nauwkeurige omschrijving van het voorwerp is aldus van kapitaal belang voor het verloop van het geding. Het voorwerp van het geding moet in het inleidend verzoekschrift worden aangegeven en kan later in het geding niet meer worden gewijzigd. Bovendien mag een verzoeker het niet aan de Raad overlaten om in zijn plaats het onderwerp van de vordering te bepalen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift als voorwerp van het beroep *“het inreisverbod, bijlage 13sexies dd. 13.10.2017, betekend op 13.10.2017 (stuk 1)”* aanduidt. De inventaris

bij het verzoekschrift maakt melding van één stuk, stuk 1 "*bestreden beslissing (bijlage 13sexies)*". Het bij het verzoekschrift gevoegde stuk 1 is de beslissing van 13 oktober 2017 tot het opleggen van een inreisverbod.

In casu is het voorwerp van het verzoekschrift de beslissing van 13 oktober 2017 tot het opleggen van een inreisverbod. In het verslag van de Raad ter terechtzitting werd het voorwerp van het onderhavig beroep als zodanig beschreven, hetgeen door de raadsvrouw van de verzoekende partij niet werd betwist.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 oktober 2017 maakt derhalve niet het voorwerp uit van onderhavig verzoekschrift. Voorts blijkt uit de gegevens waarover de Raad beschikt, dat de verzoekende partij geen beroep heeft ingediend tegen dit bevel.

Uit het betoog van de verzoekende partij volgt dat haar kritiek in wezen is gericht tegen het bevel van 13 oktober 2017, zonder dat zij evenwel een beroep tot nietigverklaring tegen dit bevel heeft ingediend. Het feit dat de verzoekende partij betoogt dat omwille van haar kritiek tegen de beslissing over de afwezigheid van termijn de bestreden beslissing dient vernietigd te worden, dat het inreisverbod dat wordt afgeleverd om deze redenen geen juridische grondslag heeft, doet aan voormelde vaststelling geen afbreuk.

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd. Zoals hierboven aangegeven, is de redengeving voor het opleggen van het bestreden inreisverbod *in casu* onlosmakelijk verbonden met de beslissing van 13 oktober 2017 tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit houdt in dat de verzoekende partij haar kritiek tegen de redengeving voor het opleggen van het bestreden inreisverbod enkel nuttig kan laten gelden indien zij optreedt tegen het bevel van 13 oktober 2017 dat gepaard gaat met het bestreden inreisverbod, *quod non in casu*.

Nu de verzoekende partij heeft nagelaten om een beroep tot nietigverklaring in te dienen tegen het bevel van 13 oktober 2017, kan zij voor zichzelf geen bijkomende beroepsmogelijkheid creëren door haar kritiek met betrekking tot de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek te laten gelden in het kader van het bestreden inreisverbod. Een schending van artikel 74/14, §3, 4° van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet worden weerhouden.

Om de hierboven vermelde redenen, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat het eerste onderdeel van het middel geen betrekking heeft op het bestreden inreisverbod. Het eerste onderdeel is dan ook onontvankelijk.

2.4.2. Geheel ten overvloede, wijst de Raad op wat volgt.

Voor zover de verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing vermeldt dat zij met haar zus geen beschermingswaardig gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan de Raad er enkel op wijzen dat dit motief geen betrekking heeft op de reden voor het opleggen van het inreisverbod, doch wel enkel wordt vermeld in het kader van het bepalen van de duur van het inreisverbod.

In zoverre zij meent dat voor het toepassen van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet teneinde geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, niet afdoende gemotiveerd werd door te stellen dat er een gevaar voor de openbare orde bestaat daar er geen motief is dat betrekking heeft op het effectief gevaar voor de openbare orde, kan de Raad enkel vaststellen dat zij niet verduidelijkt waarom het motief dat zij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden niet voldoende is. Zij maakt geenszins duidelijk op welke wijze het motief dat zij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en de vaststelling dat zij een effectief gevaar is voor de openbare orde van elkaar verschillen.

In zoverre zij meent dat voor het toepassen van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet teneinde geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, niet afdoende gemotiveerd werd door te stellen dat er een gevaar voor de openbare orde bestaat daar geen enkel vermeld motief betrekking heeft op het gevaar voor de openbare orde, dat vermeld wordt dat zij van 8 juni 2017 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst werd uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs als mededader, feiten waarvoor zij eventueel kan veroordeeld worden, verduidelijkt zij geenszins, en ziet de Raad niet in, op welke wijze het feit dat de verzoekende partij van 8 juni 2017 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst werd uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs als

mededader, feiten waarvoor zij eventueel kan veroordeeld worden geen betrekking zouden hebben op een gevaar voor de openbare orde.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij eventueel kan veroordeeld worden voor desbetreffende feiten en dat deze beweerde feiten niet bewezen zijn, wijst de Raad erop dat het feit dat zij nog niet veroordeeld is en de feiten niet bewezen zijn, geen afbreuk doet aan de feitelijke vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier, met name het administratief verslag vreemdelingencontrole van 8 juni 2017, waarin verwezen wordt naar een proces-verbaal van de politie Antwerpen. Het administratief verslag vreemdelingencontrole van 8 juni 2017 vermeldt het nummer van het proces-verbaal dat werd opgesteld. De verzoekende partij kon aan de hand van de bestreden beslissing en de gegevens van het administratief dossier van alle elementen kennis nemen die haar zouden toelaten de vaststellingen te weerleggen. Door enkel te stellen dat zij eventueel kan veroordeeld worden en dat de beweerde feiten niet bewezen zijn, weerlegt zij de vaststellingen in het voormeld administratief verslag dat een PV werd opgemaakt wegens vereniging van misdadigers met het oog op zwendel in de verdovende middelen omwille van de heterdaad vaststelling van 6,5 kg hasjies na huiszoeking niet. Verder kan nog worden opgemerkt dat de betrapping op heterdaad plaatsvond in haar aanwezigheid, zodat de verzoekende partij in de gelegenheid is de feiten te betwisten. Ten slotte wijst de Raad erop dat het bestuur op grond van een eigen onderzoek een standpunt kan innemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis van vaststaande feiten een beslissing neemt inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling.

2.5. Betreffende het tweede onderdeel: duur van het inreisverbod

2.5.1. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5.2. De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

2.5.3. Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Te dezen wordt aan de verzoekende partij een inreisverbod van drie jaar opgelegd waarbij wordt gewezen op het feit dat de verzoekende partij van 8 juni 2017 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst is uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs als mededader, feiten waarvoor zij veroordeeld kan worden en zij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden gezien de maatschappelijke impact van deze feiten alsook op het feit dat de verzoekende partij verklaart een zus te hebben in België, waarbij wordt vastgesteld dat een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangenomen en het feit dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden

en waarbij geoordeeld wordt dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, een inreisverbod van drie jaar proportioneel is.

De Raad herhaalt dat gelet op voorgaande motieven de verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd over de termijn van het inreisverbod, dat in de bestreden beslissing op quasi automatische wijze een inreisverbod wordt opgelegd voor de termijn van drie jaar en niet wordt uiteengezet waarom deze termijn wordt gehanteerd. Evenmin kan zij, gelet op de motieven betreffende de duur van drie jaar van het inreisverbod, dienstig betogen dat de verwerende partij een inreisverbod voor drie jaar oplegt zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van de verzoekende partij, noch dat de administratie andermaal in gebreke blijft kenbaar te maken welke specifieke elementen en omstandigheden dan wel zouden geleid hebben tot een beslissing om haar een inreisverbod van drie jaar toe te kennen. De Raad herhaalt eveneens dat er wel degelijk gemotiveerd wordt waarom de verwerende partij het nodig achtte de verzoekende partij een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen en dit aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval. De Raad benadrukt dat de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststellingen kan laten meespelen dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt ook duidelijk dat werd onderzocht of er wat de verzoekende partij betreft omstandigheden spelen die kunnen nopen tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur, doch dergelijke omstandigheden niet konden worden vastgesteld. In dit verband wordt duidelijk gemotiveerd waarom de relatie met haar zus niet als dusdanig wordt weerhouden.

2.5.4. De verzoekende partij meent dat de motivering van het inreisverbod des te belangrijker is aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt en dat indien er in de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor haar de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en zij er aldus een verblijf zou kunnen verkrijgen, dit allemaal belemmerd kan worden door het inreisverbod van drie jaar, doch toont hiermee geenszins aan dat de motieven van de bestreden beslissing onjuist of kennelijk onredelijk zijn.

2.5.5. Waar de verzoekende partij betoogt dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod geen rekening gehouden werd met de broer waarmee zij een gezinsleven heeft alsook betoogt dat in de motivering over de duur van het inreisverbod niet vermeld wordt dat zij een partner en een gezinsleven heeft, herhaalt de Raad dat de verzoekende partij nalaat het bestaan van deze relaties toe te lichten of te staven in haar verzoekschrift. Ook uit het administratief dossier blijkt geenszins een gezinsleven met een broer of een partner, zodat de kritiek van de verzoekende partij als zou geen rekening gehouden zijn met of gemotiveerd zijn over deze omstandigheden, niet dienstig is.

Voorts mist het argument dat in de bestreden beslissing, betreffende de duur van het inreisverbod, geen rekening werd gehouden met het gezinsleven met haar zus, feitelijke grondslag. In de bestreden beslissing, meer bepaald wat betreft de duur van het inreisverbod, wordt betreffende de specifieke omstandigheid van de relatie met haar zus gemotiveerd wat volgt:

“Betrokkene verklaart een zus in België te hebben (zie het interview met een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken van 27.06.2017). Artikel 8 van het EVRM heeft enkel betrekking op nauwe familiale banden. Nauwe familiale banden worden verondersteld tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, en slechts in uitzonderlijke omstandigheden tussen andere dichte familieleden die een belangrijke rol spelen in de familie. In het arrest van Ezzoudhi van 13 februari 2001 (n°47160/99) heeft het EHRM geoordeeld dat : « les rapports entre adultes ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling : relaties tussen volwassenen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden.) In casu is er geen sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn zuster. Een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangenomen.”

2.5.6. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij bij het opleggen van het inreisverbod moet nagaan of artikel 8 van het EVRM niet geschonden is en een afweging had moeten maken tussen het belang van de staat om immigratie te controleren en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat, waarbij de overheid voldoende gewicht moet toekennen aan het hoger belang van het kind. Zij meent dat een rechtvaardig evenwicht tussen het

algemeen belang en het belang van het individu *in casu* ver te zoeken is en de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel is.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wel degelijk werd nagegaan of artikel 8 van het EVRM niet geschonden wordt door het opleggen van een inreisverbod van drie jaar en dat de in de bestreden beslissing weergegeven motieven in overeenstemming zijn met artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in acht genomen de omstandigheden van de zaak.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partijen dienaangaande aanbrengen, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

De rechtspraak van het EHRM stelt duidelijk dat andere familierelaties bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisen die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, § 34).

In de bestreden beslissing wordt duidelijk verwezen naar deze rechtspraak en wordt gesteld dat er *in casu* geen sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen de verzoekende partij en haar zus, zodat een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangenomen. De verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift tot de stelling dat zij een gezinsleven heeft met haar zus, doch weerlegt, noch ontkracht hiermee voormelde motieven.

De Raad kan aldus niet vaststellen dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsband tussen de verzoekende partij enerzijds en haar zus anderzijds. De verzoekende partij maakt dan ook geen beschermingswaardig gezin in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk. Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig gezin in de zin van artikel 8 van het EVRM, minstens toont de verzoekende partij het bestaan hiervan niet aan, diende de verwerende partij niet over te gaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij geenszins verduidelijkt van welk minderjarig kind het hoger belang voldoende gewicht diende te krijgen in de belangenafweging.

Uit de bestreden beslissing blijkt geen disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering en het handhaven van de openbare orde anderzijds, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan.

2.5.7. Waar de verzoekende partij nog stelt dat als het niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod moet dragen, deze sanctie te verregaand en volstrekt disproportioneel is, wijst de Raad erop dat het opleggen van het inreisverbod niet gesteund is op het niet naleven van de terugkeerverplichting, doch wel op het feit dat haar voor vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan. In zoverre zij zou menen dat als het feit dat zij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven het opleggen van de duur van drie jaar zou moeten dragen, dit te verregaand en disproportioneel is, kan zij niet gevolgd worden. Immers blijkt dat de duur van het inreisverbod niet enkel wordt bepaald op drie jaar omwille van het feit dat zij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven, doch ook omwille van het feit dat zij niet getwijfeld heeft de openbare orde te schaden, dat zij van 8 juni 2017 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst is uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs als mededader, feiten waarvoor zij eventueel veroordeeld kan worden en gezien de maatschappelijke impact waarvan zij kan geacht worden door haar gedrag de openbare orde te kunnen schaden.

2.5.8. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin blijkt een schending van artikel 8 van het EVRM.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot het opleggen van het bestreden inreisverbod van drie jaar heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

2.6. Betreffende het derde onderdeel: hoorrecht

Wat betreft de aangevoerde schending van het hoorrecht, merkt de Raad vooreerst op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-

141/12, Y.S., pt. 67), zodat de verzoekende partij zich niet dienstig rechtstreeks op dit artikel kan beroepen. Evenwel maakt het hoorrecht wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

In casu wordt de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn; Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; *Parl.St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het opleggen van het bestreden inreisverbod wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Dit bestreden inreisverbod moet worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof kan een schending van het hoorrecht, pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van inreisverbod, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De verzoekende partij houdt voor dat zij niet gehoord werd teneinde de verwerende partij toe te laten een volledig plaatje te geven van de specifieke omstandigheden van haar zaak, zoals de omstandigheid dat zij samenleeft met haar partner waarmee de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden. Dit betoog mist feitelijke grondslag nu uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat zij op 27 juni 2017 werd gehoord aangaande haar specifieke omstandigheden en dat in het kader daarvan een vragenlijst werd ingevuld. Waar zij stelt dat zij samenleeft met haar partner, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij hiervan geen melding heeft gemaakt tijdens haar gehoor op 27 juni 2017, hoewel uitdrukkelijk werd gevraagd of zij een duurzame relatie heeft in België. Verder merkt de Raad op dat de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere en summiere bewering die niet wordt gestaafd met een begin van bewijs noch verder wordt verduidelijkt of geconcretiseerd, zodat zij niet aannemelijk maakt dat zij elementen had kunnen aanbrengen die de besluitvorming een andere wending had gegeven.

Aldus besluit de Raad dat de verzoekende partij enkel een vaag, theoretisch en ongestaafd betoog houdt. Zij toont niet aan dat zij enige dienstige informatie of elementen aan de gemachtigde had kunnen verschaffen die zijn besluitvorming had kunnen beïnvloeden en hem ervan had kunnen weerhouden de thans bestreden beslissing te nemen. Een mogelijke onregelmatigheid op dit vlak kan *in casu* niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

2.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER